

Bilag 1.

Foreningen af
Amts- og Retsbetjentfuldmægtige
i Danmark.

Nørresundby, i Februar 1928.

Til Landstingsudvalget angaaende Forslag til Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m.

I Anledning af det i Landstinget forelagte Forslag til Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m. tillader Bestyrelsen for Foreningen af Amts- og Retsbetjentfuldmægtige i Danmark sig herved at anmode om overfor det højtærede Landstingsudvalg at maatte anføre følgende:

Saaledes som det allerede er anført i Foreningens Henvendelse til Landstinget i Rigsdagssamlingen 1925—26, har det altid været og er fremdeles Fuldmægtigstandens Hovedkrav, at dens Medlemmer, naar Adgangen til private Forretninger fratages dem, i videst muligt Omfang erholder sikret Adgang til *Statsansættelse*. Dette Krav blev stærkt betonet af Fuldmægtigenes Repræsentanter i den i sin Tid nedsatte Kommission og vandt her Støtte fra alle Sider, hvilket gav sig Udtryk i det af Kommissionen vedtagne Forslag, hvis § 1 er affattet saaledes: „Fra den 1. April, som indtræffer 10 Aar efter nærværende Lovs Stadfæstelse, vil *samtlige* Dommerfuldmægtige udenfor København være at statsansætte. . . .“. I denne Skikkelse blev Lovforslaget forelagt i Landstinget den 14. Oktober 1921. Ved Lovforslagets Behandling i Landstinget i Rigsdagssamlingen 1922—23 blev der i § 1 foretaget den Ændring, at ikke alle Dommerfuldmægtige skulde statsansættes, men — efter nærmere ved Lov fastsatte Regler — kun *mindst een* Dommerfuldmægtig ved hver Underretskreds udenfor København. Ved Behandlingen i Folketingsudvalget i 1923—24 fik § 1 den nuværende Affattelse, der er formuleret saaledes: „Senest den 1. April 1932 vil der ved Underretterne udenfor København være at statsansætte Fuldmægtige, hvis Antal fastsættes ved Normeringsloven.“

Som det vil ses af foranstaaende, er Bestemmelsen i § 1 efterhaanden ændret i en for Fuldmægtigstanden meget uheldig Retning. Det eneste sikre er, at Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse berøver Fuldmægtigene deres hidtil værende Basis for gode økonomiske Kaar, medens det intet lover, hverken med Hensyn til Statsansættelse eller med Hensyn til Lønninger, idet disse Spørgsmaal udskydes til en senere Normeringslov og en senere Lønningslov, af hvilke kun den sidste skal foreligge senest den 1. April 1930.

Fuldmægtigstanden maa derfor stærkt fastholde sit Krav om, at der ved denne Lovs Vedtagelse sikres de ved Lovens endelige Ikrafttræden ansatte Dommerfuldmægtige, som har haft en vis Tjenestetid (f. Eks. 3 Aar), Ret til Statsansættelse.

I denne Forbindelse tillader vi os derhos at andrage om, at der i Lovforslaget indsættes en Overgangsbestemmelse, svarende til Lov om Rettens Pleje 11. April 1916 § 1029, saaledes at de Dommerfuldmægtige, der i Henhold til nævnte Bestemmelse ved Lovens Ikrafttræden fremdeles er ansat som Fuldmægtige, uanset at de kun har Karakteren „Ej ubekvem“ eller 2den Karakter ved den juridiske Fællesprøve eller den tidligere eller nuværende juridiske Eksamen for ustuderede, har Adgang til Statsansættelse.

Hvad Spørgsmaalet om *Antallet af Fuldmægtige* angaar, findes der i Øjeblikket — naar man gaar ud fra den af Foreningen i Februar 1927 udarbejdede Fuldmægtigfortegnelse — 264 Dommerfuldmægtige, hvoraf over 200 har haft Ansættelse i over 3 Aar. Motiverne regner med, at der efter Lovens Ikrafttræden vil blive Brug for ca. 200, hvoraf kun de 130 skal statsansættes. Hvis dette Tal gennemføres ved den paatænkte Normeringslov, vil det medføre, at et stort Antal Fuldmægtige, som har været ansat i adskillige Aar, ikke vil kunne opnaa Statsansættelse, ligesom det vil kunne medføre, at af 2 Fuldmægtige ved samme Kontor kun den ene vil kunne opnaa Statsansættelse, selv om de maaske begge har været ansat i en lige lang Aarrække, og disse Forhold maa vi anse for højst ubillige mod Fuldmægtigstanden.